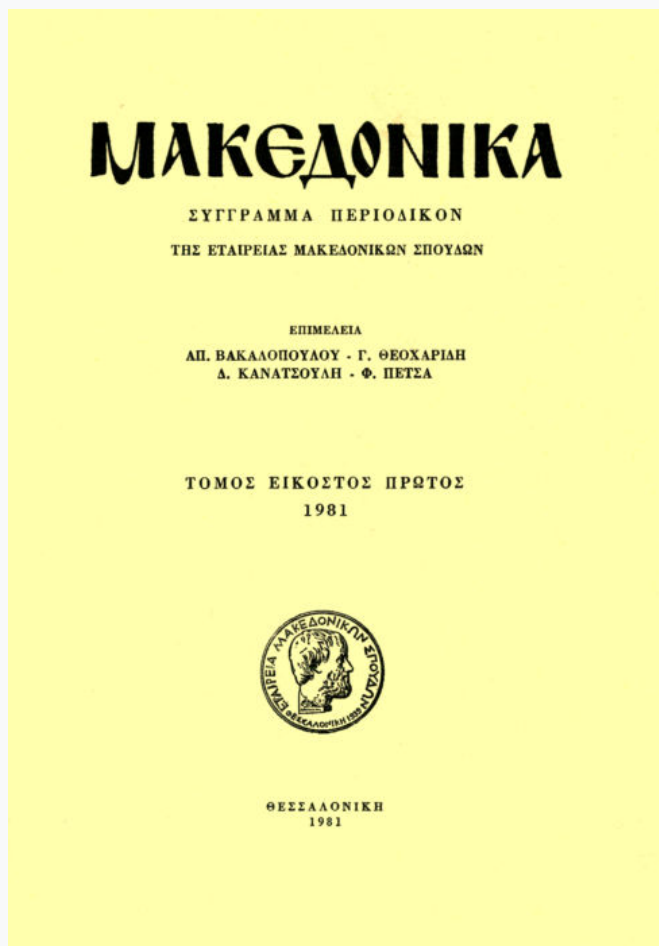

Μακεδονικά

Τόμ. 21, Αρ. 1 (1981)

Ανέκδοτα έγγραφα των κατοίκων Μεγαρόβου και
Τυρνόβου: (Άγνωστες πτυχές της ιστορίας του
Μακεδονικού Αγώνα)

Χρήστος Γ. Ανδρεάδης

doi: [10.12681/makedonika.438](https://doi.org/10.12681/makedonika.438)

Copyright © 2014, Χρήστος Γ. Ανδρεάδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Ανδρεάδης Χ. Γ. (1981). Ανέκδοτα έγγραφα των κατοίκων Μεγαρόβου και Τυρνόβου: (Άγνωστες πτυχές της ιστορίας του Μακεδονικού Αγώνα). *Μακεδονικά*, 21(1), 309–318. <https://doi.org/10.12681/makedonika.438>

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ
ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΜΕΓΑΡΟΒΟΥ ΚΑΙ ΤΥΡΝΟΒΟΥ

(Ἐγνωστές πτυχές τῆς ἱστορίας τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνα)

Πολλοὺς ἐχθροὺς εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσει ὁ ἐλληνισμὸς τῆς Μακεδονίας στὴν προσπάθειά του νὰ ἐπιβιώσει, καθὼς τελείωνε ὁ 19ος καὶ ἄρχιζε ὁ 20ὸς αἰώνας. Σὰν νὰ μὴν τοῦ ἔφτανε ἡ δυσβάσταχτη τουρκικὴ κατοχὴ μὲ τὶς ποικίλες αὐθαιρέσεις της, μὲ μεγάλη ἀνησυχία ἐβλεπε ὅτι στὴν καταπίεσή του εἶχαν προστεθεῖ ὄχι μονάχα οἱ Βούλγαροι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ρουμάνοι σοβινιστὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι θέλουν νὰ ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὸν τουρκικὸ ζυγὸ ὅσους κατοικοῦν στὴ Μακεδονία ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἐθνικότητες, ὅπως ἔλεγαν, δῆθεν γιὰ νὰ τοὺς ἀνεξαρτητοποιήσουν, κατὰ βάθος καὶ ὁ καθένας γιὰ λογαριασμό του, προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς παρασύρουν στὰ πλοκάμια τῆς προπαγάνδας τους, ὥστε νὰ ὑποκύψουν στὶς ὁρέξεις τους καὶ νὰ προσδεθοῦν στὸ ἄρμα τῆς βουλγαρικῆς ἢ ρουμανικῆς πολιτικῆς, μὲ τελικὸ στόχο τὴν ὑποταγὴ τῆς Μακεδονίας καὶ τὴν προσάρτησή της στὴ δική τους ἐπικράτεια.

Οἱ προσπάθειές τους αὐτὲς ἦταν ἀποτέλεσμα τῶν βλέψεων ποὺ εἶχαν γιὰ τὴ Μακεδονία καὶ ἀποτελοῦσαν ἕναν ἀπὸ τοὺς κύριους στόχους τῆς μακεδονικῆς πολιτικῆς τους, ἡ ὁποία δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀπὸ τὶς βασικὲς πτυχὲς τοῦ «μακεδονικοῦ ζητήματος»¹, τοῦ ζητήματος ἐκείνου ποὺ ἀπασχόλησε πολὺ ὄχι μονάχα τὴν κοινὴ γνώμη τῆς Ἑλλάδας καὶ τῶν ἄλλων βαλκανικῶν λαῶν (Σερβίας, Βουλγαρίας, Ρουμανίας καὶ Ἀλβανίας), ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρης τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία μὲ τόση εὐαισθησία παρακολουθοῦσε τὰ ὅσα διαδραματίζονταν στὸν πολὺπαθὸ μακεδονικὸ χῶρο, ἰδιαίτερα μάλιστα ἀπὸ τὴ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἐπίσημη ἐλληνικὴ κυβέρνηση ἄρχισε νὰ ἀντιδρᾷ στὰ σχέδια τῶν Βουλγάρων καὶ Ρουμάνων προπαγανδιστῶν, ποὺ καταπίεζαν τοὺς ἐλληνικοὺς πληθυσμοὺς τῆς Μακεδονίας μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο.

Προτοῦ ἀκόμα ἀρχίσει ἡ καθαντὸ ἔνοπλη ἀντίσταση τοῦ ἐλληνισμοῦ² ἐναντίον τῶν βουλγαρικῶν ἰδίως (ἀλλὰ καὶ ρουμανικῶν) κομιτάτων

1. Γιὰ τὸ «μακεδονικὸ ζήτημα» βλ. Ν. Ι. Κ. Β. Λ. Ἀ. Χ. Ο. Υ., Τὸ μακεδονικὸν ὡς φάσις τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος, 1878-1908, Ἀθήναι 1935, σ. 87-243.

2. Πρόκειται γιὰ τὴν περίοδο 1904-1908, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὴν κυριότερη φάση τοῦ

μὲ τοὺς «κομιτατζήδες» τοὺς, ἡ πρώτη προσπάθεια τῶν Βουλγάρων περιστράφηκε στὸ θέμα τοῦ προσηλυτισμοῦ τοῦ πληθυσμοῦ στὴ βουλγαρική Ἐκκλησία. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ἀπὸ τὸ 1870, ποὺ ἀποσκίρτησε ἡ βουλγαρική Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἰδρύθηκε ἡ βουλγαρική Ἐξαρχία, ὁ κύριος στόχος τῶν Βουλγάρων ἦταν νὰ πείσουν τοὺς πληθυσμοὺς τῆς Μακεδονίας νὰ ἀποσκιρτήσουν ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξία¹ καὶ νὰ δηλωθοῦν στὰ τουρκικὰ δημοτολόγια ὅχι ὡς «Ροὺμ» (δηλ. ὀρθόδοξοι καὶ κατ' ἐπέκταση Ἕλληνες) ἀλλὰ ὡς σχισματικοὶ (ἐξαρχικοί)², κάτι ποὺ γι' αὐτοὺς θὰ ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα τῆς προσχωρήσεώς τους στὸ βουλγαρισμό.

Στὴν προσπάθειά τους ὅμως αὐτὴ οἱ Βούλγαροι δὲν ἔβρισκαν τὸ κατάλληλο ἔδαφος καὶ γι' αὐτό, ἐπιδιώκοντας νὰ κάμψουν τὴν ἀντίσταση τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν ἀπάνθρωπες μεθόδους καταπιέσεως καὶ τρομοκρατίας, ἀπὸ τὸν ἀπλὸ ἐκφοβισμό, τοὺς βιασμούς, τὶς λεηλασίες καὶ τοὺς ἐμπρησμούς, ὡς τὰ πιὸ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα μετὰ τὴ δολοφονία ἀθῶων γυναικοπαίδων καὶ φιλήσυχων πολιτῶν. Οἱ πληθυσμοὶ τῆς Μακεδονίας — ἄσχετα ἂν μιλοῦσαν μερικὲς φορὲς τὸ σλαβικὸ ἢ κουτσοβλαχικὸ ἰδίωμα — εἶχαν ἑλληνικὸ φρόνημα καὶ μάλιστα ἀκμαῖο, ὅπως ἐδείξαν οἱ ἀγῶνες τους γι' αὐτό, καὶ ὅπως δὲ ἴσως ἡ γλώσσα τους δὲν μπορούσε νὰ εἶναι τὸ μοναδικὸ κριτήριό τῆς ἐθνικότητός τους³. Γι' αὐτὸ καὶ μετὰ ἀφθαστο ἥρωισμό τοὺς ἀντιμετώπισαν ὁμολογώντας ἀκράδαντη τὴν πίστη τους πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν ὀρθοδοξία γενικότερα.

«μακεδονικοῦ ζητήματος». Οἱ ἄλλες φάσεις εἶναι: ἡ α' 1870-1897 καὶ ἡ β' 1897-1904. Γιὰ περισσότερες λεπτομέρειες βλ. Παύλου Ἰσάμη, Μυκεδονικὸς ἀγὼν, Θεσσαλονίκης, 1975, σ. 11 κ.ε.

1. Βλ. καὶ Β. Λαοῦρδα, Μακεδονικὰ ἀνάλεκτα, Θεσσαλονίκη 1980, σ. 38, ὅπου τὰ ἐξῆς: «Βούλγαροι πράκτορες, δάσκαλοι, παπάδες, ἀξιωματικοὶ ἄρχισαν νὰ γυρίζουν ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ σὲ ὅλη τὴ Μακεδονία καὶ λέγανε σὲ ὅλους τοὺς σλαβόφωνους ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχουνε σχέσεις μετὰ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, πρέπει νὰ διώξουν ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες τους τοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς παπάδες ποὺ ἔστειλε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, νὰ διώξουν τοὺς δασκάλους ποὺ ἤθελαν νὰ τοὺς μάθουν ἑλληνικὰ καὶ νὰ καλέσουν ἐπισκόπους, παπάδες καὶ δασκάλους ἀπὸ τὴ Βουλγαρία».

2. Μετὰ τὸν τρόπο αὐτὸ ἤθελαν νὰ παρουσιάσουν στὴν τουρκικὴ διοίκηση καὶ στὴν ἐθνωπαϊκὴ κοινὴ γνώμη περισσότερους τοὺς Βουλγάρους ἀπὸ ἀποψη πληθυσμοῦ ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων, ἐνῶ εἶναι πασίγνωστο ὅτι ἦταν πολὺ λιγότεροι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες (650.000 Ἕλληνες, 250.000 Βούλγαροι). Βλ. Π. Ἰσάμη, ὅ.π., σ. 14.

3. Γιὰ τὸ θέμα αὐτό (ὅτι δηλ. οἱ σλαβόφωνοι πληθυσμοὶ τῆς Μακεδονίας στὴν πλειονότητά τους εἶχαν ἑλληνικὴ συνείδηση) βλ. καὶ: Σ. Κυριακίδου, Τὰ βόρεια ἐθνολογικὰ ὅρια τοῦ ἑλληνισμοῦ, Θεσσαλονίκη 1946, σ. 6 κ.ε. καὶ 60 κ.ε. Β. Λαοῦρδα, ὅ.π., σ. 36-38. Γ. Μποκοβάλα, Ἡ γλώσσα τῶν ἐν Μακεδονίᾳ σλαβοφώνων, «Ἑλληνισμός», 1905, σ. 906 κ.ε., καὶ 1906, σ. 58 κ.ε.

Μιά λοιπὸν πτυχή τῆς ἡρωικῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου στὰ προσηλυτιστικά σχέδια τῆς βουλγαρορουμανικῆς προπαγάνδας φέρνουμε σήμερα στὸ φῶς δημοσιεύοντας δύο ἐπιστολὲς τῶν κατοίκων Μεγαρόβου καὶ Τυρνόβου¹, μιὰ πτυχή ποὺ πολλὲς τιμητικὰ μπορούμε νὰ κατατάξουμε στὶς ἐνδοξες σελίδες τῆς ἱστορίας τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγώνα. Πρόκειται γιὰ θαρραλέα ὁμολογία πίστεως στὴν ὀρθοδοξία καὶ γιὰ κήρυγμα πατριωτικὸ σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ τὸ στιλέτο τῶν κομιτατζήδων καταδοκοῦσε παντοῦ καὶ ἡ τρομοκρατία τοὺς βασιλεῦε στὴν ὑπαιθρο χώρα τῶν βιλαετιῶν Θεσσαλονίκης καὶ Μοναστηρίου, τουλάχιστο ὥσπου ἐμφανιστοῦν σὲ ἀντιπερισπασμὸ τὰ ἔνοπλα ἑλληνικὰ σώματα ποὺ ἀναχαίτουν τοὺς τρομοκράτες καὶ ἀναπτέρωσαν τὸ φρόνημα τῶν ὑποδούλων.

Οἱ δύο ἐπιστολὲς (εἰκ. 1, 2), ἀνέκδοτες ὥς τώρα, βρίσκονται στὰ Ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν² καὶ ἔχουν ὥς ἐξῆς:

1. Πρόκειται γιὰ δύο κωμοπόλεις - ἐπαλξεις τοῦ ἑλληνισμοῦ στὴν ἀκριτικὴ περιοχὴ τοῦ σαντζακίου (διοικήσεως) Μοναστηρίου, οἱ ὁποῖες σήμερα ὑπάγονται στὴ Σερβία. Βρίσκονται ΒΔ τοῦ Μοναστηρίου σὲ ἀπόσταση 10 περίπου χιλιομέτρων καὶ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ, στὴν ὁποία ἀναφερόμαστε, ἦταν ἀπὸ τὰ σημαντικότερα ἑλληνικὰ βλαχόφωνα κέντρα τῆς Μακεδονίας. Ἐκκλησιαστικῶς ἀνήκαν στὴ μητρόπολη Πελαγονίας καὶ τὴν ἀκμὴ τοὺς μαρτυρεῖ ἡ ἐκπαιδευτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ τοὺς κίνηση, ποὺ εἶχε ὥς ἐξῆς:

α. Στὸ Μεγαρόβο λειτουργοῦσαν 3 σχολεῖα: ἓνα ἐξατάξιο Δημοτικὸ καὶ μιὰ γυμνασιακὴ τάξη μὲ 130 μαθητὲς καὶ 5 δασκάλους, ἓνα ἐξατάξιο Παρθεναγωγεῖο μὲ 110 μαθήτριες καὶ 5 δασκάλες καὶ τὸ «Στυλίδειο Νηπιαγωγεῖο» μὲ 200 νήπια καὶ 3 δασκάλες. Ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες σπουδαία ἦταν ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου μὲ τὸ μοναδικὸ στὸ εἶδος τοῦ τέμπλο ἀπὸ ξύλο καρυδιάς σ' ὁλόκληρη τὴ Μακεδονία καὶ ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

β. Στὸ Τύρνοβο λειτουργοῦσαν 3 σχολεῖα: ἓνα πεντατάξιο Δημοτικὸ μὲ 70 μαθητὲς καὶ 4 δασκάλους, ἓνα πεντατάξιο Παρθεναγωγεῖο μὲ 100 μαθήτριες καὶ 5 δασκάλες καὶ ἓνα Νηπιαγωγεῖο μὲ 150 νήπια καὶ 2 δασκάλες. Σπουδαία ἦταν καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐκκλησία τοῦ Τυρνόβου μὲ τὸ ὄνομα «Μοναστήρι τῆς Παναγίας» ποὺ γιόρταζε μὲ πλῆθος προσκυνητῶν τρεῖς φορὲς τὸ χρόνο: τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸ Δεκαπενταῦγουστο καὶ στὶς 8 Σεπτεμβρίου.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ἐκπαιδευτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ κίνηση στὶς δύο αὐτὲς κωμοπόλεις ὑπῆρχε καὶ κίνηση συνεταιριστικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ μὲ διάφορα σωματεῖα καὶ συντεχνίες. Ἔτσι στὸ Μεγαρόβο ὑπῆρχε ἡ «Ἀδελφότης τοῦ Ἁγίου Γεωργίου», ποὺ ἱδρύθηκε τὸ 1895 καὶ ἡ «Πολιτικὴ Λέσχη» ποὺ ἱδρύθηκε ἀργότερα τὸ 1908, ἐνῶ στὸ Τύρνοβο ὑπῆρχε ἡ «Φιλόπατος Ἀδελφότης» ποὺ ἱδρύθηκε τὸ 1902.

Γιὰ περισσότερες πληροφορίες βλ. «Μακεδονικὸν ἡμερολόγιον» 1908, Ἀθήναι, σ. 224-232, 1909, σ. 319, 1910, σ. 239-250, καὶ Στ ε φ. Πα πα δ ο π ο ὐ λ ο υ, Ἐκπαιδευτικὴ καὶ κοινωνικὴ δραστηριότητα τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Μακεδονίας κατὰ τὸν τελευταῖο αἰῶνα τῆς τουρκοκρατίας, Θεσσαλονίκη 1970, σ. 144-148.

2. Α.Υ.Ε. 1904 2 (φάκ. Μακεδονικοῦ Ἀγώνος).

λήρων ἡμῶν καταγωγῆς προσειπυδιλοῦντες ὅτι ἐμμενοῦμεν εἰς τὰ πάτρια καὶ οὐδεμία δύναμις οὔτε βία οὔτε μηχανορραφία δυνήσονται κατισχύσαι τῆς εἰς τὰ πάτρια ἐμμονῆς ἡμῶν· οὐ μὴν δ' ἄλλα καὶ μεταλαμπαδεύσομεν τὸ γ' ἐφ' ἡμᾶς τῇ ἐπερχομένῃ γενεᾷ ἀλωβήτους τὰς κλεινὰς ἱστορικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἡμῶν παραδόσεις, ἃς ἐκληροδότησαν ἡμῖν οἱ ἔνδοξοι ἡμῶν πρόγονοι· ἐν τούτῳ γὰρ ἐκλήθηνεν. Ἀναγνωρίζοντες δὲ ὡς ὕπαιτον ἀρχηγὸν ἡμῶν τὴν Ὑ. Θειοστάτην Παναγιότητα καὶ ἀκράδαντον τρέφοντες τὴν πεποίθησιν ὅτι Αὔτη θέλει ἐνεργήσει τὰ ταῖς παρούσαις περιστάσεσι πρέποντα καὶ καθήκοντα διατελοῦμεν πιστὰ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τέκνα.

Ἐν Μεγαρόβῳ τῇ 4ῃ Ἰανουαρίου 1904

Ἱερεῖς	Κεντρικὴ ἐπιτροπὴ
Ἱεροδιάκονος Πέτρος	Θεοχάρης Β. Ρούσιας)
Πα(πα) Ναὺμ Πα(πα)κων(σταν)τί(νον)	Δημήτριος Κ. Σιουνπέλλας)
Παπασωτήριος Στεφάνου	Πέτρος Ν. Βίστας)
Παπᾶ Ἰωάννης Γεωργίου	(Τ.Σ.)

Ὑποεπιτροπὴ

Ἀδὰμ Καρανικόλας
Ζίσος Δρομάζου
Θεόδωρος Γαρόκας
Ἀναστάσιος Δόβας
(Τ.Σ.)

Δημογέροντες

Πρόκριτοι

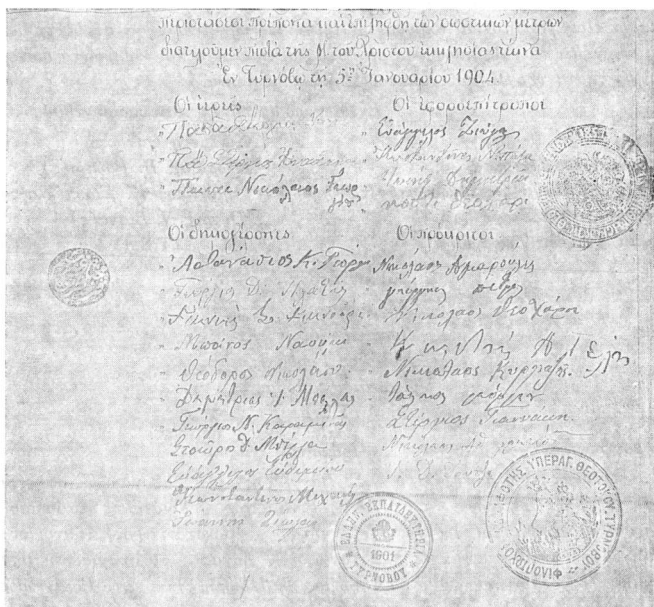
Κωνσταντῖνος Νικολάου Μάλτου	Ν.Σ. Βαγγέλ(ης)	Στεργίου Τζαντῆς(;))
Χατζῆς(;) Στ. Πέτρον	Ἀδελφοὶ Μπάλτου	Χριστάκης Μ. Δοσσίου
Θανόσι(ς) Κ. Μουζ(ς) (;	Ἰ. Νικήτας	Κωνσταντῖν(ος) Διμιτρί(ον)
Θεόδωρος Πα(πα)γιαννάκη(ς)	Στέργιος Ἀ. Δόγας	Δηληγιάννης(ς)(;
Δημήτρι(ος) Γιαννίκας	Νικόλαος Σ. Πίκολη(ς)	Στ. Γ. Δένδρος
Γιαννάκι(ς) Δ. Φάλαγγα(ς)		Μιχαήλ Κ. Σαμαρά(ς)
(Τ.Σ.)		

2. Ἐπιστολὴ κατοίκων Τυρνόβου

Παναγιώτατε

Οἱ βαθυσθεβάτως ὑποσημειούμενοι κάτοικοι τῆς κωμοπόλεως Τυρνόβου ἐπαρχίας Πελαγονίας, διαβλέποντες εἰς τὰς ἀντιξέουσας ἐνεργείας τῶν ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τοῦ Ἱστροῦ, δολίως ἐκμεταλλενομένων τὴν ἄκραν ἀγαθότητα καὶ δικαιοσύνην τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, διαβλέποντες, λέγομεν, κίνδυνον μέγιστον καὶ δὴ ὄλεθρον ἐπισειούμενον κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν καταγωγῆς, πρὸς δὲ

συναισθανόμενοι ὅτι ἡ μακροθυμία ἡμῶν καὶ παρατεταμένη σιγὴ ἀσυναίσθη-
τως καὶ ἀκατασχέτως προσωθεῖ ἡμᾶς πρὸς τὸ χαῖνον ἤδη βάραθρον τῆς κα-
ταστροφῆς τῆς ἡμετέρας ἐθνικότητος, δὲν δυνάμεθα ἐπὶ πλέον νὰ καταστείλω-
μεν φωνὴν συνειδήσεως διεγερομένης, κραυγὴν καρδίας ἀλγούσης διὸ τὴν κα-
τὰ τῆς ἡμετέρας φυλῆς διενεργουμένην ἀδικίαν.

Εἰκ. 2. Τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς τῶν κατοίκων Τυρνόβου

Διακρῦττεμεν ὅθεν, οἰκειοθελῶς καὶ ἐν βαθείᾳ συναισθήσει τῆς ἐξ Ἑλ-
λήνων ἡμῶν καταγωγῆς, ὅτι θὰ ἐμμένωμεν εἰς τὰ πάτρια καὶ ὅτι ἡ βία καὶ ἡ
πίεσις ἐκ μέρους τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν πολεμίων ὥς δὲν κατώρθωσαν, οὐδὲ θὰ
κατορθώσωσιν ποτε νὰ κλονίσωσι τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν πεποιθήσεις, τοῦναντίον
μάλιστα θὰ διαωνίσωμεν αὐτὰς ὥς καὶ τὰς ἱστορικὰς καὶ θρησκευτικὰς ἡμῶν
παραδόσεις, διὰ τῆς ἐπερχομένης γενεᾶς, ἀλωρήτους, οἷας ἐκληροδότησαν ἡ-
μῖν οἱ ἑνδοξοὶ καὶ ἀθάνατοι ἡμῶν πρόγονοι.

Ἀναγνωρίζοντες δὲ ὡς ἕπατον ἀρχηγὸν ἡμῶν τὴν Ὑμέτ. Θειοτάτην Πα-

ναγιότητα καὶ ἀκράδαντον τρέφοντες τὴν πεποιθήσιν ὅτι Αὕτη θέλει ἐνεργήσει τὰ ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσεσι πρόποντα καὶ ἐπιληφθῇ τῶν σωστικῶν μέτρων διατελοῦμεν πιστὰ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας τέκνα.

Ἐν Τυρνόβῳ τῇ ῶη Ἰανουαρίου 1904

Οἱ ἱερεῖς
Παπα Στέργιος Ναοῦμ
Πα(πα) Στέργιος Ἀναστασίου
ΠαπαΝικόλαος Γεωργίου

Οἱ ἐφοροεπίτροποι
Εὐάγγελος Ζιώγας
Κωνσταντῖνος Ν. Πάζα(ς)
Ἰωσήφ Δημητρίου
Κόστι(ς) Θεοχάρ(ς)

Οἱ δημογέροντες
Ἀθανάσιος Κ. Γεόργι(ς)
Γεώργιος Δ. Πλατὺς
Γιανίκος Σ. Γιανοῶρι(ς)
Μπάνος Ναοῦμ
Θεόδωρος Νικολάου
Δημήτριος Ἰ. Μπέλλας
Γεώργιος Ν. Καραμινᾶς
Σταῦρος Δ. Μπέλλα(ς)
Εὐάγγελος Εὐθυμίου
Κωνσταντῖνος Μιχαήλ
Ἰωάννης Ζιώγας
(Τ. Σ.)

Οἱ πρόκριτοι
Νικόλαος Ἀμαρούλης
Γηόργιος Πέτρος
Νικόλαος Θεοχάρ(ς)
Κωστής Α. Τέλη(ς)
Νικόλαος Κυργιαζῆς
Αἰζῆς Γεόργηου
Στέργιος Γιαννάκη(ς)
Νικόλαος Ἀθ. Γρα(ι)κὸς
Ἰ. Δ. Δοῦτ(ς)α(ς)
(Τ. Σ.)

Ἐξετάζοντας τὶς ἐπιστολὰς αὐτὰς ποὺ ἀπευθύνονται στὸ Πατριαρχεῖο, παρατηροῦμε ὅτι ἔχουν πολλὰ κοινὰ σημεῖα ὄχι μόνο στὸ περιεχόμενο, ἀλλὰ καὶ στὴ φρασεολογία. Δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο νὰ γράφτηκαν μὲ βάση κοινὸ πρότυπο, ποὺ εἶχε καταρτίσει τὸ Πατριαρχεῖο καὶ εἶχε ἀπευθύνει σὲ ὅλες τὶς ὀρθόδοξες ἐλληνικὲς κοινότητες πρὸς ὑπογραφή, ὕστερα ἀπὸ τὶς πιέσεις τῶν Βουλγάρων καὶ τὴν προσπάθειά τους νὰ ἀναγκάσουν τοὺς κατοίκους πολλῶν περιοχῶν νὰ δηλώσουν πίστη στὴν Ἐξαρχία τους. Εἶναι γνωστὸ πὼς μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ βουλγαρικοῦ στιλέτου ἀρκετοὶ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ λιποψύχησαν καὶ ἀποσκήρτησαν, ὄχι γιὰτὶ πίστευαν στὴν Ἐξαρχία, ἀλλὰ γιὰτὶ ὑπέκυψαν προσποιητᾷ, προσπαθώντας νὰ σώσουν τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσία τους. Γι' αὐτὸ καὶ προσχώρησαν ἀμέσως στοὺς κόλπους τῆς Μητέρας Ἐκκλησίας, μόλις τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία μὲ τὴν ἐξάλειψη τοῦ κινδύνου καὶ τὴν ἐμφάνιση τῶν ἐλληνικῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων. «Φθίνοντος τοῦ 1903 ἔτους», γράφει ὁ μητροπολίτης Καστοριᾶς Γερμανὸς Καραβαγγέλης, «ἔφθασεν εἰς τὸ κομιτάτον διαταγή,

ἐντελλομένη τοὺς δυστυχεῖς χωρικοὺς νὰ ἐκλέξωσι δυοῖν θάτερον: Ἐξαρχίαν ἢ θάνατον»¹. Ἡ κατάστασις ἦταν τραγικὴ. Οἱ Βούλγαροι μὲ τὴν τρομοκρατίαν τοὺς ἄρχισαν νὰ ἔχουν ἐπιτυχίες προσηλυτισμοῦ πρὸς τὴν Ἐξαρχίαν ὅχι μόνον «στὰ πεδινὰ χωριά τοῦ Μοναστηρίου καὶ στὰ μεταξὺ Πρέσπας καὶ Κορεστίων ὀρθόδοξα σλαβόφωνα χωριά», ἀλλὰ καὶ «στὴν περιφέρεια Φλωρίνης, Πτολεμαΐδας καὶ Καστοριάς»².

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἐπιστολὲς τῶν κατοίκων τοῦ Μεγαρόβου καὶ Τυρνόβου, ποὺ ζοῦσαν στὴν περίμετρο τῶν χωριῶν ποὺ δυνάστευαν οἱ Βούλγαροι γύρω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, ἐξεταζόμενες ἀπὸ τὴν ἄποψη αὐτῇ, ἔχουν ἱδιαίτερη σημασία τόσο γιὰ τὴν ὁμολογία τῆς πίστεώς τους πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν ὅσο καὶ γιὰ τὴν περιφρόνησι τῆς βουλγαρικῆς ἀπειλῆς. Ἄν μάλιστα λάβουμε ὑπόψιν ὅτι τὴν ἐποχὴ αὐτὴ (ἄρχες 1904) ἡ κατάστασις γιὰ τὸν ἑλληνισμό ἦταν ἄρκετὰ ζοφερή, ἀφοῦ ὁ συστηματικὸς ἀγὼνας τῶν ἑνοπλῶν ἑλληνικῶν σωμάτων θὰ ἀρχίσει μόλις τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1904 μὲ τὴν ἄφιξιν τοῦ Παύλου Μελά, γιὰ νὰ ἀναπτερωθεῖ τὸ φρόνημα τῶν καταπιεζομένων, τότε ἡ ὁμολογία πίστεως πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν κατοίκων Μεγαρόβου καὶ Τυρνόβου ἀποκτᾷ μεγάλη σημασία, γιατί ἀποτελεῖ θαρραλέα ἀπάντησις στὴς βουλγαρικὰς ἀπειλὰς καὶ εἶναι πραγματικὴ ἀκτίνα φωτὸς μέσα σὸ πικρὸ σκοτάδι τῆς βουλγαρικῆς τρομοκρατίας.

Ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄλλο λόγο ἡ δημοσίευσιν τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν ἀποκτᾷ μεγαλύτερη σημασία, διότι πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπὸ τίς πρῶτες διακηρύξεις-ὁμολογίες πίστεως πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἐνῶ ὅλες οἱ ὥς τώρα δημοσιευμένες παρόμοιες ἐπιστολὲς³ εἶναι μεταγενέστερες καὶ ὅπως-δήποτε γράφτηκαν μέσα σὲ πιὸ ἥπιο κλίμα, ἀφοῦ πιά εἶχαν ἀρχίσει νὰ δροσν τὰ ἔξυπνα ἑλληνικά σώματα καὶ ἀναμφισβήτητα τὸ φρόνημα τῶν χωρικῶν τῆς ὑπαίθρου εἶχε πιά ἀναπτερωθεῖ, ὥστε, καὶ ἂν ἀκόμα εἶχαν ἀποσκιρτήσῃ, νὰ ἐπανεέλθουν στοὺς κόλπους τῆς ὀρθοδοξίας.

Παρατηρώντας τὸ περιεχόμενον τούτων βλέπουμε ὅτι οἱ ὑπογράφοντες δὲν κάνουν διάκρισιν μεταξὺ Βουλγάρων καὶ Ρουμάνων σοβινιστῶν⁴, διό-

1. Π. Τσάμη, ὅ.π., σ. 173.

2. Π. Τσάμη, ὅ.π., σ. 174.

3. Ἐστὶ σὸ βιβλίον τοῦ Ἀθαν. Γρ. Γερομιχαλοῦ, Ἡ ἐθνικὴ δρᾶσις τοῦ μητροπολίτου Πελαγονίας Ἰωακείμ Φοροποῦλου καὶ αἱ ἐκθέσεις αὐτοῦ», Θεσσαλονίκη 1968, οἱ διαμαρτυρίαι Κουτσοβλάχων κατὰ τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας ἀναφέρονται σὸ ἔτος 1907, ἐνῶ παρόμοιες διαμαρτυρίαι στὰ Ἐπίσημα Ἐγγράφα περὶ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ ὀδυνηρᾶς καταστάσεως, Κωνσταντινούπολις 1906, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶναι μεταγενέστερες ἀπὸ τὸ 1904.

4. Γιὰ νὰ εἴμαστε ἀντικειμενικοί, ὀφείλουμε νὰ παραδεχθῶμε ὅτι ἡ ἔκτασις τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας, τουλάχιστον στὴν περιοχὴ αὐτῇ ἦταν μικρότερη ἀπὸ τὴ βουλγαρικὴ, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παύει νὰ εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἑλληνισμό, διότι σιγὰ σιγὰ ἔγινε

τι καὶ οἱ δύο στὸν ἴδιο σκοπὸ ἀποβλέπουν: στὴν ἀπομάκρυνση τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ὀνομάζουν ἐχθροὺς ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τοῦ Ἰστρου», ἀφοῦ ὁ Ἰστρος (Δούναβις) εἶναι τὸ σύνορο Βουλγαρίας-Ρουμανίας, ἐχθροὺς ποὺ ἐκμεταλλεύονται «τὴν ἄκραν ἀγαθότητα καὶ δικαιοσύνην τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς», ἐχθροὺς ποὺ ὀδηγοῦν «πρὸς τὸ χαῖνον ἥδη βάραθρον τῆς καταστροφῆς τῆς ἡμετέρας ἐθνικότητος». Γι' αὐτὸ καὶ ἐπειδὴ πιά δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεως γιὰ τὴν ἀδικία ποὺ τοὺς γίνεται, δηλώνουν μὲ περηφάνια πὼς ἔχουν ἑλληνικὴ καταγωγὴ, παραμένοντας πιστοὶ στὰ πάτρια καὶ ὅτι, ὅσο κι ἂν τοὺς πιέζουν, «ὥς δὲν κατάρθωσαν, οὐδὲ θὰ κατορθώσωσι ποτε» νὰ κλονίσουν τὶς ἐθνικὲς τοὺς πεποιθήσεις. Τέλος, δηλώνουν τὴν πίστη τους στὴ Θειοτάτη Παναγιότητα, τὸν Πατριάρχη, καὶ ζητοῦν τὴν ἐπέμβασή του¹ γιὰ τὴ σωτηρία τους.

Διαβάζοντας τὸ κείμενο καὶ τῶν δύο ἐπιστολῶν δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ θαυμάσουμε τὴν ἄκρα φιλοπατρία τῶν κατοίκων τοῦ Μεγαρόβου καὶ Τυρνόβου καὶ τὴ βαθιὰ θρησκευτικότητά τους. Οἱ ἐπιστολὲς τοὺς κάλλιπτα μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ γραπτὰ μνημεῖα ἄλλων ἐποχῶν—τόσο τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος ὅσο καὶ τοῦ Βυζαντίου—παραμένοντας ὑποδειγματικὲς γιὰ τὴ γλαφυρότητα τοῦ ὕφους καὶ γιὰ τὸ πατριδολατρικὸ τους πατριωτισμοῦ σὲ κάθε ἐποχῇ. Διακρίνονται ὄχι μόνον γιὰ τὴν καλλιπεία τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ βάθος τῶν ὑψηλῶν νοημάτων ποὺ περικλείουν.

Ἰδιαίτερα πρέπει νὰ προσέξουμε τὴν καλαισθησία μὲ τὴν ὁποία εἶναι γραμμένες (καλλιγραφία, καθαρότητα καὶ τέλεια γνώση τῆς δομῆς τοῦ ἀρχαίου λόγου), ὥστε νὰ παραμένουν ἱστορικὰ κειμήλια γιὰ τὶς ἐπερχόμενες γενεές, διότι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διασώζουν καὶ πλῆθος ἀπὸ ὀνόματα, κατοί-

οῦραγὸς τῆς βουλγαρικῆς πολιτικῆς. Βλ. καὶ Ἄθ. α. Α. Ἀγγελόπουλου, Αἱ ξέ-
ναι προπαγάνδαι εἰς τὴν ἐπαρχίαν Πολυανῆς κατὰ τὴν περίοδον 1870-1912, Θεσσαλονίκη
1973, σ. 14, ὅπου τὰ ἐξῆς: «Τὰ ὄργανα τῆς προπαγάνδας ταύτης (δηλ. τῆς ρουμανικῆς) καθ'
ὅλην τὴν πεντηκονταετὴ περίοδον τῆς δράσεώς των, κυρίως ὁμως ἀπὸ τοῦ 1905 καὶ ἐντεῦ-
θεν, ὅτε αὕτη ἐνετάθη εἰς τὸ ἑπακρον μὲ ἐπίκεντρον τὴν Μακεδοῖαν, συνεμάχων καὶ
συνεπορεύθησαν μετὰ τῆς βουλγαρικῆς εἰς τὸν κατὰ τοῦ Πατριαρχείου κοινὸν ἄγωνα τὴν
βουλγαρικὴν προπαγάνδαν ἐμμήθησαν κυρίως εἰς τὴν χρῆσιν βιαιῶν μέσων».

1. Ἐδὼ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς οἱ ἐπιστολὲς ἀπευθύνον-
ταν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῆς Ἐκκλησίας (μητροπολίτες, ἐπισκόπους κ.λ.) γιὰ λόγους σκο-
πιμότητος καὶ ἀσφαλείας, ἐνῶ βασικὸς τους παραλήπτης ἦταν τὰ Γενικά Προξενεῖα τοῦ
κράτους μας, καὶ τοῦτο διότι οἱ συντάκτες τοὺς γνώριζαν ὅτι οἱ Τοῦρκοι δὲν ἐπιθυμοῦσαν
οἱ ὀψήκοοι τοὺς νὰ ἐπικοινωνοῦν μὲ ἀντιπροσώπους τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, παρὰ μόνον
μὲ τὶς νόμιμες ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, ποὺ ὁπωσδήποτε εἶχαν ἐξάρτησιν ἀπὸ τὸ σουλτάνο
καὶ γενικότερα τὶς τουρκικὰς ἀρχάς.

κους τῶν κωμοπόλεων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὑἑτσι βλέπουμε τὶς ὑπογραφὰς τῶν ἐκλεκτότερων στοιχείων ποὺ ἔχει νὰ παρουσιάσει ἡ κοινωνία τῶν κωμοπόλεων αὐτῶν μὲ τὰ ἀξιώματα: α) τῶν ἱερέων, β) τῶν ἐφοροεπιτρόπων, τῶν σχολείων καὶ ἐκκλησιῶν, γ) τῶν δημογερόντων καὶ δ) τῶν προκριτῶν, τὴν ἐπισημότητα τῶν ὁποίων τονίζουν καὶ οἱ σφραγίδες τῶν διαφόρων ἱδρυμάτων, οἱ ὁποῖες τόση συγκίνηση μᾶς προκαλοῦν, καθὼς ἡ μνήμη μας ἀναπολεῖ τὰ περασμένα καὶ ἀναλογίζεται τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἑλληνισμοῦ μὲ τὰ ποικιλώνυμα εὐαγγέλιον ἱδρύματά του στὶς ἀλησμόνητες ἐκεῖνες περιοχές.

Δυστυχῶς, οἱ πληθυσμοὶ ἐκεῖνοι, ὅσο κι ἂν ἀγωνίστηκαν, δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ δικαιωθοῦν παραμένοντας στὴν ἑλληνικὴ ἐπικράτεια. Μὲ τὴν ἐναρξὴ τῶν βαλκανικῶν πολέμων (1912), ὅσο κι ἂν τὸ ὄραμα τῆς λευτερίδας τοὺς λίγο ἔλειψε νὰ γίνῃ πραγματικότητα, τὸ Μοναστήρι μὲ τὰ περικυκλωμένα τοῦ ἐμειναν ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, ἄσχετα ἂν ἀκμαῖος ἑλληνικὸς πληθυσμὸς κυριαρχοῦσε στὴν περιοχὴ ἐκείνη. Ὅσο κι ἂν οἱ κάτοικοι τοῦ Μεγαρόβου καὶ Τυρνόβου σκορπίστηκαν κι ἐγκαταστάθηκαν σὲ διάφορες μακεδονικὲς πόλεις, ὅσο κι ἂν ἡ πατρίδα τοὺς δὲν παύει νὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἀξέχαστες ἑλληνικὲς πατρίδες, οἱ ἐπιστολὲς τοὺς αὐτές, ὑποδειγματικὰ γραπτὰ μνημεῖα ὕφους καὶ λόγου, ἀνεξάλειπτα στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, θὰ δείχνουν τὸ ἀκμαῖο τοὺς φρόνημα καὶ τὸν ἄδολο πατριωτισμὸ τοὺς, φρονηματίζοντας τοὺς μεταγενεστέρους γιὰ τὸ δρόμο ποὺ πρέπει νὰ διαλέξουν, ὅταν πρόκειται νὰ ὑπερασπίσουν τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια τῆς φυλῆς.

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

SUMMARY

Christos Andreadis, Unpublished documents from Megarovo and Tirnovo.

The writer makes known unpublished documents which manifest the faith and the persistence of the inhabitants of the towns of Megarovo and Tirnovo in the Orthodox Church, in spite of the Bulgarian Committee's pressure and terrorism in 1904.